

BORSSZEM JANKÓ

KISÉRTET LEPLEZÉSE.

— János főherczeg nyomán. —

Előfizethetni a kiadó-hivatalban : Budapest, Ferencziek-tere 3. sz. Előfizetési díj : Egész évre 8 frt. — Félévre 4 frt. — Negyedévre 2 frt.

Egyes szám 16 kr.

Horvát Boldizsárhoz.

EMES öreg, nemes öreg,
Letűnt dicsőbb kor gyermeke,
Mint fáj szived, hogy végzeted
Ily nemzedék közé vete.
Sorsod, hogy ma ledőlni ládd
Eszményeidnek tempломát.

Végig tekintsz ma a hazán,
Aztán a multba néz szemed, —
Ez büszke mosolygásra költ
Az gyűjt szemedbe könnyeket;
Hova vetettél jó magot:
Gaz, dudva, burján nől ma ott.

Hol vannak ők, kik küzdenek
Egykor veled! — szent lázban ég
A homlokuk, s az ajkukon
»Egyenlőség, testvériség,
Szabadság!« — mily szent jelszavak!
S ó jaj, hogy elhangzottanak!

A bajnokok, meghaltak ők,
Vagy fáradtan kidőltének,
Más zászlók és más jelszavak,
S mások, akik ma küzdenek;
Fegyverük nem ész s tudomány,
Csak szenvedély s ököl csupán.

Elégiát zokogsz ma el,
Hogy hallatod újból szavad;
S elhangzik, a pusztába vesz
Az örület terjed, halad . . .
Tévelyg a nép, — ha van erőd,
Harsonával riaszd fel őt!

Mint a vihar dörögj le rá:
»Megállj! Ez út rossz, dicstelen!« . . .
Ha nincs erőd, — várj, tőrj, remélj!
Hited, az törhetlen legyen,
Mig hű szivedben ez virraszt,
Lelsz benne egy nemes vigaszt.

S kik véled együtt érzenek,
Te hozzád hadd járuljanak;
Tartsátok az oltár tűzét
Ébren te, és e kis csapat,
S adjátok egy jobb kornak át
Az eszmények szent cultusát!

Apró hírek.

☉ **Hirlapi unicum** jelen meg a jövő héttől fogva Párisban. Az a különös benne, hogy minden nap más-más politikai irány mellett fog vezérczikkezni. Páris hátra van Budapest mögött, — nekünk van már ilyen lapunk, az öreg »Pesti Napló«, mely hétfőn klerikális, kedden radikális, szerdán conservatív, csütörtökön manchesterista, pénteken agrárius, szombaton filo- s vasárnap antiszemita.

+ **Azt kívánja** Szalay Imre, hogy mindenki a fizikumához képest teljesítse katonai kötelességét. Könnyű neki már most beszélni, amióta gyutús puskáink vannak. Mert ha az ő elve régebben volna praxisban, csak mint puskavessző felelhetne meg hadi kötelességének.

= **Ugyancsak** ez az államférfiu hánytorgatta fel a zsidók ludtálpát. Mondja valaki, hogy nem füles-talpas argumentumokkal élnek a mi nagy respublikánusaink.

☐ **Az angol és magyar** lordok háza mennyire hasonlít egymáshoz! Azok is szavaznak a miniszterelnök ellen — ezek is. Az angol lordok sem tudnak magyarul — a magyar lordok sem.

× **Még egy különbség!** Tiszát egyiptomi sötétséggel, Gladstonet nyugati világossággal akarták megbuktatni.

☺ **Miután a Mahdit** az ő hazájában elismerik, világos, hogy nem próféta.

∪ **Amióta** Vérhasovay eladta a budai házát, és magát kiadta a Ház, azóta csakugyan semmiházi.

* **Ki mint költség-vet,** úgy deficit-arat.

∩ **A horvátok** nem akarnak résztvenni az orsz. kiállításban. Kérdés, a *passiv* ellenállásnál melyik fél fog inkább *szenvedni*: a horvát-e, vagy a magyar?

☽ **Uj cigaretták** jöttek forgalomba. Nevük *dráma*, elszívásuk *tragédia*.

∧ **»Budapesti Napinélap«** czimen hajt ki megint egy újabb (hanyadik?) antiszemita ujság, az immáron felfordult régiiek szeméjtéből. Programjában utoléri egy helyes sajtóhiba: » . . . az antisemita mozgalom minden irányában — ugymond — *tájékozást* fogunk nyújtani.« (»Tájékozás« helyett.)

♀ **Az angol** kormányelnököt egy ártatlannak látszó privát passziója teszi *tönkre*: *fát vág* üres óráiban — s észre sem veszi, hogy *maga alatt* vágja

Théâtre Guignol.

H—n O—ó. Hé Tóni, ne üsd olyan kegyetlenül! Azt én mint az állatvédő egyesületnek elnöke nem tűröm!

ŠUTTYOMBERKI DÁRIUS

a helyhezet signaturájáról.

— Történelmi adalék Szolnok elestéhez. —

Haza minden előtt!

F. hó 19-én éjjel megnéztem a »Verlobung auf dem Turf« című legjobb német színművet a »kék macskában«.

Hazatérve reggeli 3 órakor, levelet találok íróasztalomon:

Kedves barátom!

Egy tanuló társad — régi barátod, a végső nyomorral küzd. Helyzete iszonyú! Beteg, éhes, ki sem teheti lábát hideg szobájából, melyben tündéri szép 18 éves leányával együtt dödereg. Hozdát nem mehetek — lányomat nem küldhetem el, mert ápolásom minden idejét elveszi. Ha van benned kebel, kebledben szív és szívedben irgalom, könyörülj meg rajtam — rajtunk — szánj meg, a régi emlékekre esedezem, és látogass meg holnap délelőtt 10 órakor Ne

hagyd el, fontos beszélem van veled. Tán az estét sem érem meg szánd meg leendő árvaamat.

Üdvözöl és vár

Kukutyini Nándor

volt honvéderőnagy (lakik Ó-Budán, Promontori-utca 2. sz. földszint jobbra 1-ső ajtó.)

Elovastam . . . Aquincum, Promontori utca . . . Hisz ez egy utazás! De régi condiscipulus és hajdani jó pajtás, meg az ő leendő árvaája . . . Emberbaráti érzések ágaskodtak föl bennem. Mi vethet a mai napság mindinkább terjedő socialismusnak véget? Semmi sem! De mi enyhítheti? A jótékony humanismus.

Elméletemet gyakorlatilag azzal érvényesítettem, hogy reggel 10 óra felé felültem az ó-budai lóvasutra.

Sipolt a gazember konduktor, hogy csak úgy nyílt bele a fejem. A sima fütyty nem teszi neki, hanem süvitéssé vált, élesre kifent apró szögekkel lyuggatta a fülem dobhártyáját. Hajtott a kocsis, csilingeltek a lovak, az ellenőr megrevideálta a jegyeket, — Váczi körut — malmok — Margithid — Császárfürdő el-el maradoztak és fülemben ezalatt mért — mért nem — folyton hangzott a dal:

*Az én rózsám nem lesz mindig árva,
Szület után én leszek a párja*

Én pedig el-elgondoltam, hogy az árvaügyre vonatkozólag nézeteim régóta megállapítvák s az árva-gyámságtól nem idegenkedném, ha az árvaszékben egy szép barna és telhetőleg jól megtermett árva kis lány ülne.

A kalauz megtrilláztatta a sipját, hogy a hangjai forró czíncsöppek gyanánt sísteregtek bele a fülem tölcserébe.

— Tessék kiszállni! hangzott a szava.

Ó-Budán voltam . . . De hol a Promontori-utca?

— Ilyen utca nincs Ó-Budán — válaszol a kalauz.

Megbotránkozva ott hagytam s egy ácsorgó hordárt magamhoz hiva, felszólítottam, vezessen el a promontori-utczai árva-hoz in spe. Nincs — nincs — Promontori-utca nincs Ó-Budán! Tíz embert megkérdeztem, de más választ nem kaptam.

Hol a levél? Hátha csalódtam és rosszul olvastam az utca címét.

De a levél otthon maradt a másik kabátomban . . .

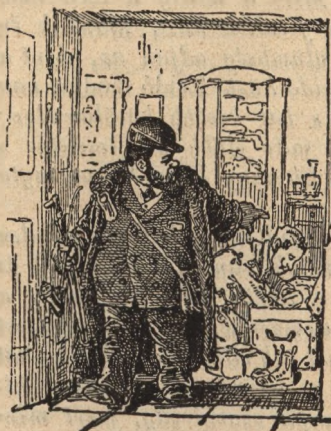
Haza érek pontban 11¹/₂ órakor. Inasom egy levelet ad át. . . halt! . . . Kukutyini írása . . . Felbontom.

Kedves barátom!

Szolnokot leszavattuk . . . Köszönjük a szives távoll-maradást. . . Jó egészséget!

Puszi a te

Ferdid.

!!! Pakkolj Pista !!!

Tönődések

Seiffensteiner Solemontól.

— A magas klérost meg tudom szivelni. De van neki egy konzequenz: az alacson klerus — pöspöki tolárban. Ezt nem tudom szivelni.

— A svindler Bastianra elüb rácsapódta az ojtó és úgy volt fagva. A mi Bastianonkat elüb megfogták — és úgy csopódik rá az ojtó.

— Sakan nem értenek, hojd mért horogodja az Istócze oreság az onteszemít fögetlenségi pártra, s hojdha horogodja az Istócze oraság, mért horogodja a zsidóság is? Amit így modjorózik meg magának: Az Istócze oreság, mikor volta bíró, edj pár honczvot zsidó ütet rászédett edj lizetáczióvál, ahol ü szerepelt mint kiköldött. Ezért úgy állta boszót, hojd elrendelt a végrehajtás az egész zsidóság ellen, s ezt a végrehajtást már faganasítottak a Samagyban meg a Zolában, s készölnek faganatosítani a egész országban. — Mastand edszerre föllépi a fögetlenségi párt edj praklemáczióvál s támosztjo igénykereset az Istócze oreság mint a végrehajtató és mint a végrehajtást szenvedü zsidóság ellen és nyamja rá igénykeresetre onteszemite bélyeg. — Így modjorózom meg, mért haragodja az Istócze oraság a zsidókkal edjött az onteszemít fögetlenségi pártra.

— Az onteszemítizmos keletkezte edj lizetáczióvál, és én hiszek, hojd fagja is végzüdni mogát edj lizetáczióvál ü ellene. Vadjok én már mastand is nodjon kíváncsi arra rá, hojd ki lesz az a álamférfió oki, mint legtűbbet igérü, fagja akkor az onteszemítizmost leöttni.

— A szamszéd én tülem, a Szarka Pál, a ki van edj nadj kartes, kérdezi engemet, hojd én todnék-é neki megmandani a külümbség az onteszemít fögetlen és a fögetlen onteszemít küzt? Mert a medig ü eztet nem ért, nem todja választani a jelültek küzt. Mandak én neki erre rá, hojd van a külümbség odjan az, mint a zsidó modjor, és a modjor zsidó küzt. Zsidó modjor van az, a ki volt elübb modjor s lett késübb körömetélve; modjor zsidó pediglen vált már elübb körömetélve s csak késübb lette modjor. »Eb vagy kotya!« maragta erre rá üz ü bajoszába bele.

— Tizenüüt esztendök otátul fagva hallonk minden nap aztat a mese, hojd nálunk van minden bojtól és nyomoroságtól a kótforrás a küüzüs üdjek, a quota, a delegaczió, a komerilla, a nemzetiségek; és mivel mert mink szeretünk, ha van mánél tüb ellensége nekünk: hát még a német, a moszka, a harvát is. Edszerre kisölte, hojd ez vált mind sapa szomárság, mert minden bojtól az igazi kótforrás van edjedül a thalmud, a sulchan-aruch, a maczesz, a pájész, a barchesz meg a sólet, — Herman Otto oreság teszi hozzá még a

Jerözsalem. — Hojdon Rákócze, mastand az Istócze. Kár, hojd ez még nem kapta edj »mars!«

— A Herman Otto oreság van edj épen aljan hitbulcsész, mint a híres Bary vált edj vizsgálobirú, mert okorja a zsidó religióvál úgy tenni, mint tette a Bary aljegyzü oreság a dodoi hollával, todníllik: okorjo ü is a zsidu vollás elüb meztelenre levetküztetni, osztánd küüzszemlére kitenni és végöl oljan ászisztenttel, mint váltak a herr dakter Trajtler és a Kiss dakter oraságok, megkezdeni az agneszczirozási eljárás. — Mastand lesz nekem csak világos, hojd mért jelentett ü ki a képviselüházba, mikar kifejtette az üvé álaspant a zsidókérdésben — hojd ü van edj agnosztikos.

— És ho már megtennénk onteszemít fögetlenségi oraknak a gosztost és megmotatnánk a mi vollásonkat az ü tiszta szözi volúságába, akor járnánk épen úgy, mint járta a Lébele Teitelbaum az ü szép Czili lányával, okinek rekomendiroztak edj gozdrag parti, de a legény kiküütte mogának, hojd mielütte mandja igen vadj nem, okorjo látni a kisaszont szöz onyo meztelen. A szegény lányt hát vetküztettek le egész csopaszra, és a gozdog Rosenduft ifiór nézte ütet edj öveg ajtún és az ü monoklin küüzszütl, s mikar már megnézett jól a piroló hajadot elül és hátol, fordolja mogát oda az apjához s mandja neki: »herr fön Teitelbaum, az ün lányá nekem nem tetszi — nadjon hosszó az orra!« Onteszemít oreságok tenének épen így mi velünk. Mikor már megvizsgáltak valna mindent apróra elül és hátol és látnának már a Mózes vollást egész meztelen szözességben, akkor szépen jelentenének ki mint a Rosenduft ifiór, hojd nekik nem teszi mi tülünk — az orr.

— Onteszemít aposztelek csináltak nálunk ogyan aztat a kunsztot, a mit csinálta ü fenség a trónörökös elütt a svindler Bastian. — Első prodoction az onteszemítáktul is az volta, hojd kezdte a zsidóknál minden mozogni, a botor kezdte röpölni az odvarra és az otczára s még a lisztes zsák is kezdte elszolodni. A második prodoction állta abba, hojd vonoltak vissza, s jelenetek meg mint fekete kisértet a felsüházban, sakhojd mink hagytonk óvatosságból nyitva a kisértet mügütt az ajtó, hojd ezen az ajtón a megijedt liberalizmos szépen retirálhassa kifelé.

— A minap láttom edj komikos jelenet. Edj csotorna tisztogato, aki bojta ki épen a konálisbul és a kinek a keze még csoragta a macsaktul, akart rájójtani szigeróra s megállítja edj tisztességes oraságot, a ki szivta edj havanna, hojd adja neki tözet. Az oreság ránézte, elnevette mogát s mente tovább. Erre a güdüirtisztogató döhbe jütt és kiáltatt otána: »Maga smuczian!« Errül jototta nekem okorotlanol eszembe, megküvetem — a Verhájváj oreság.

— A svógorom a Spiczig Iczig az Árpád főnak énekeli most ed új Szózatot. »Hazádnak főrendetlenöl légy hive ó fiam!«

— Bizon illéné magát, hojd a Herman Otó oraság legoláb fél angyi részvétet tanosodná a zsidókhöz, mint a modárkákhoz.

Zágrábi ultimatum.

Azok a föltételek, a melyek mellett a horvátok hajlandók a budapesti kiállításban részt venni.

1. A kiállítás czime következőképen módosittatik: »Zágráb főváros protectorátusa alatt álló budapesti országos kiállítás.«

2. A horvát kiállítók számára külön palota építendő 3 millió forint költséggel, Zvonimir, Jellasics és Starcsevics szobraival díszítve.

3. Minden horvát kiállító ezen önfeláldozása fejében 100,000 forintnyi kerek összeget, azonkívül 10,000 forint életjáradékot kap.

4. Őrnadnak horvát hazafi ur megtéttetik a kiállítás elnökének teljhatalommal és megfelelő gázsival

5. Janko Grahor horvát hazafi ur Zágrábban óhajt élni és meghalni, de szintén megfelelő gázsival.

6. A magyarok meltányosságától elváratik, hogy az imént nevezett két urat mielőbb rézbe öntik és a Ferencz-József-téren fölállítják.

7. A magyarok kötelezik magukat, hogy ezentúl csak horvátoknál vásárolnak.

8. Horvátország megkapja Boszniát.

9. Magyarország neve ezentúl Horvátország.

Sürgöny.

John Bull esqu.

London.

Aki merv, az nyer*)

Ivánovics Iván.

*) Aussgerissen! B. W. M.

Indokolt büszkeség.

— Ejnye Dávid, de kényes maga!

— Hod ne vónék kényes, mikor az Ónode teincs ur asz mondotta mi rónok, hogy m i n k oralkodonk a világon!

A „B. Jankó” apró hirdetései.

<p>526. Szép jövőnek örvendhető felsőházi ellenzéki vállalat-hoz kerestetik alsóházi többség. Ajánkozások a muzeum portásához intézendők.</p>	<p>467. Egy csinos, fiatal jó conservativ érzelmű hölgy közös háztartást óhajt folytatni egy antisemita érzelmű öreg és gazdag elvtárs ural. Levelek a főpostára kéretnek »Fuzió« czimmal.</p>	<p>8501. Előjegyzéseket kiszajátítandó zsidóbirtokokra elfogad naponként d. e. 10—12 óra közt egy lonkai lovag. Található a »Magyar Allam« szerkesztőségében.</p>	<p>3777. Conservativ ifju! Ismered kényes helyzetemet. Vigyáz rám a generális. Dehors-t meg kell őriznem. De titkos találkozára mindig kész vagyok. Hol s mikor láthatjuk egymást észrevételül? Ecclesia militans.</p>
<p>Örökbe adni kész minden pillanatban neveletlen horvát fattyját bárkinek Hungaria.</p>	<p>433. Gr. Z—y N—r-nak. Üdvözöllek! Opposition for ever! Ap—i A—rt.</p>	<p>640. Póstatolvaj nro 250,000 felszólítottatik hol tartózkodásának 3 nap leforgása alatt a Hatvani-utczában leendő bejelentésére, teljes neve különbeni kérelhetetlen ki nem írásának terhe alatt. M. m. r. m. l. ! Mihaszna.</p>	<p>2787. ORVOS aki gyakorlottságát s tudományát azzal fényesen bizonyította, hogy a zágrábi iparkamra tagjainak nagy-zási hőbortból származó elmezavarát konstataulta, tébolydában alkalmazást keres. Bővebbet a kiadó-hivatalban.</p>
<p>6009. Cséplőgépek elcséplelt frázisokkal együtt jól megvételnek egy főrendi szócnok által. Szives ajánlatokat elfogad a »P. Napló« kiadóhivatala.</p>	<p>Gr. A—i A—rt urnak. Szolnok ramek volt. Vár-lak ma ülés után. Találkozási hely: muzeum nagy lépcsője előtt! Gr. Z—y N—r.</p>		

„KÁRTYAVÁR MEGVIVATTATÁSA.”

— Egy régi kéziratban rekedt idei hősköteményből. —

...tnak az Andrások, mialatt ablakból elillan
A híresült kompánia. Élin az Ekvili gróf ur,
Kit hosszú lábával elérni igyekszik a Nokli
(Szt. Léhády Monokles.) Im ugrik a Berzi nyomába

A girigáros hősnek. Domszög urának a háta mögött
Abszi igyekszik a luftra kerülni. Ha vajh' sikerülne!
Bank-s mankó tartó sivalié koppan le az útra. —
..... örjárása toronyba igyekszik,

Már fél egyre leszen, kereken süt a hold le az égből,
Fáklya világít messze, büzét meg is érzik a tornyon ...
S illa berek, lánczhid hegyibeje menekszik az urnép.
S hogy oda mászik utána Mihaszna — a platform csiszta.

Léggömbnek tetején ütök immár, nézi Mihaszna.
Nagy tehetetlen ez állapotába' belőle mi telhet?
Rettentő nagyokat káromkodik, és vele érez
..... vonítva a Szellő...."

„KÁRTYAVÁR M

— Egy régi kéziratban

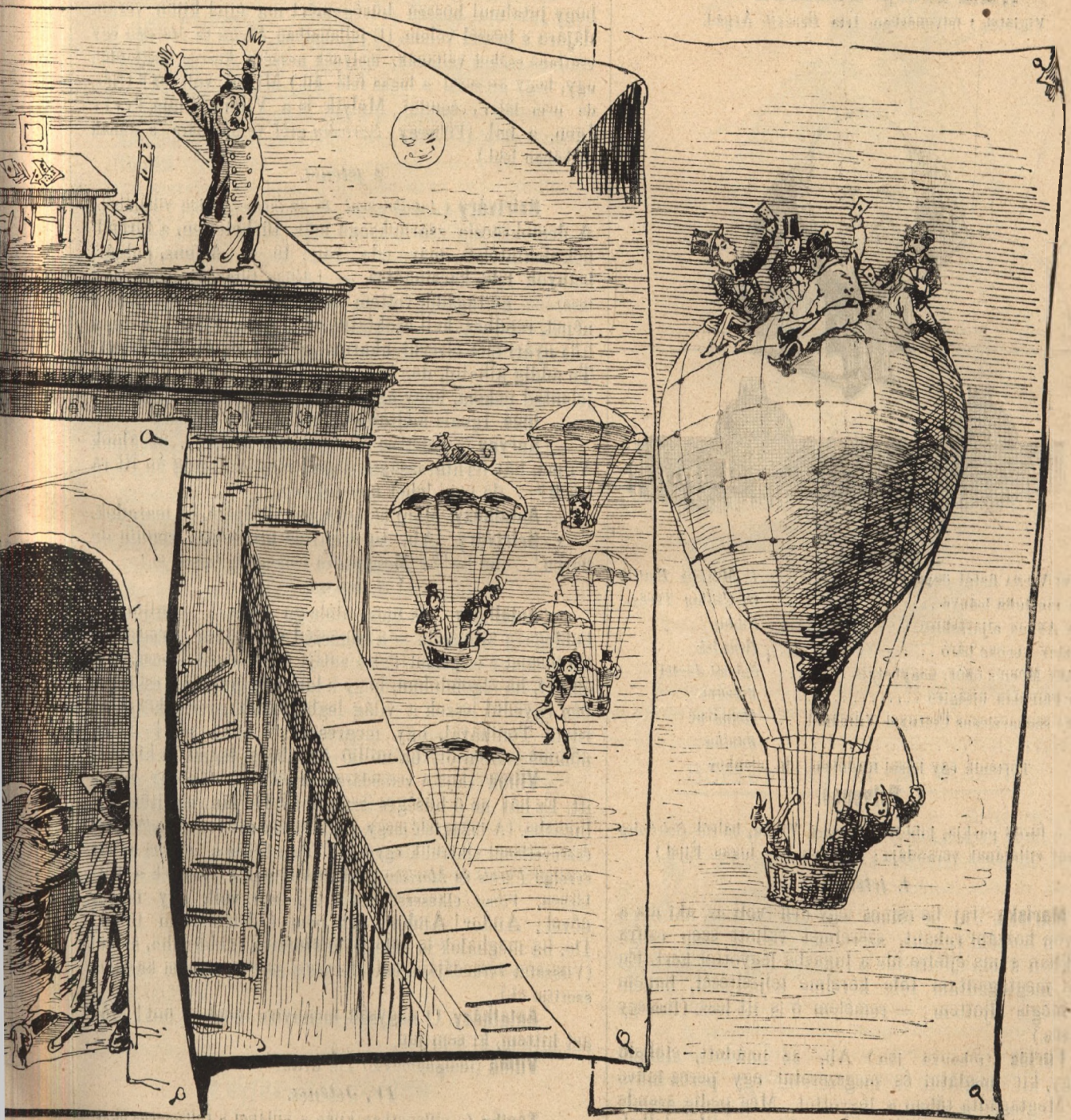

...tnak az Andrások, mialatt ablakul elillan
 A híresült kompánia. Élin az Ekvili gróf ur,
 Kit hosszú lábával elérni igyekeznek a Nokli
 (Szt. Léhády Monokles.) Im ugrik a Berczi nyomába

A girigérés hősnek. Dombuszög urának a háta mögött
 Abszi igyekeznek a luftra kerülni. Ha vajh' sikerülne!
 Bank-s mankó tartó sivalié koppan le az útra. —
 örjárása toronyba igyekeznek,

GVIVATTATÁSA.

idei hőskölteményből. —

Már fél egyre leszen, kereken süt a hold le az égből,
 Fáklya világít messze, büztét meg is érzik a tornyon ...
 S illa berek, lánczhid hegyibéje menekszik az urnép.
 S hogy oda mászik utána Mihaszna — a platform csiszta.

Léggömbnek tetején ütök innár, nézi Mihaszna.
 Nagy tehetetlen ez állapotába' belőle mi telhet?
 Rettentő nagyokat káromkodik, és vele érez
 vonítva a Szellő...."

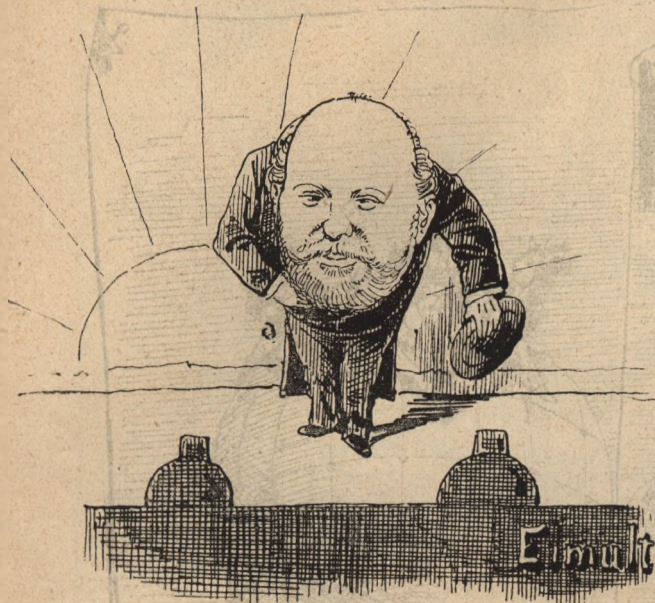
A „Borsszem Jankó“ tárczája.

Magyar prózairók.

(10-ik közlemény.)

„A nap fölkel“

Vigjáték 1 felvonásban. Irta Berczik Árpád.

Személyek :

CSENYEI VILMA fiatal özvegy	P. Márkus Emilia
TÓNIKA mostoha leánya	G. Csillag Teréz
KARVAY ANDOR aljárásbíró	Náday
ANTALHÁZY ALFONZ báró	Benedek
SZIRTVÁRY MÓRICZ gróf, nagybátyja	Szigeti József
FÜRTÖS FRIDOLIN újságíró	Vizvári
MARISKA szobaccizus Csernyei Vilmánál	Molnárné
INAS	Sánka

Történik egy hazai fürdőben. Idő jelenkor

I. Felvonás.

(Szin : a fürdő parkja, jobbról Csernyei Vilma, balról Szirtváry gróf villájának verandája ; középen egy lugas. Éjjel.)

1. jelenet.

Mariska. Jaj be csinos egy úrfi volt az, aki ma a sétányon hozzám rohant, szerelmet vallott szép czifra szavakban s ma éjjelre ide a lugasba légyottot kért. Én persze megtagadtam tőle kérelme teljesítését, hanem azért mégis eljöttem ; — remélem ő is itt lesz. (Bemeleg a lugasba.)

Fürtös (rohanva jön.) Ah, az imádott, előkelő úrhölgy, kit meglátni és megszeretni egy percz műve volt. Megtagadta tőlem a légyottot. Még pedig szende mosolya világosan mutatta, hogy ő azon ritka lelkek közé tartozik, ki belát a nagy szellemek szívének kincses bányáiba. Hopp! Ez szép mondás! (Kiveszi jegyzőkönyvét s fölírja.) Jó lesz legközelebbi vezércikkem számára. De én megjelentem mégis e helyen, hogy, mint egy modern Toggenburg — hopp! . . . jó hasonlat lesz vezércikkem-

ben Szirtváry grófra, a vén pecsovicsra (följegyzí) — merengjek szűzi ablaka felé. (Belép a lugasba, meglepetéssel.) Szívem hölgye, ön itt !? (Leül *Mariska* mellé s csöndesen udvarol neki, mialatt jó)

Karvay. A balról lévő villa az övé — (balkezevel *Csernyei* Vilma villája felé mutat) — s Vilma megígérte, hogy jutalmul hosszú hűségemért ma éjjel kijön verandájára s beszél velem. (E pillanatban *Fürtös* és *Mariska* egy csattanó csókot váltanak, melynek neszére *Karvay* megfordul, úgy, hogy arcczal a lugas felé áll.) Mi zaj volt ez? (Néz, de nem lát) . . . semmi. Melyik is a Vilma villája? . . . Igen, a bal. (Fölmegy *Szirtváry* gróf verandájára s annak sarkában leül.)

2. jelenet.

Szirtváry (*Antalházyval* és az *inas*al kijön villájából.) A demokraczia zsarnoksága már tűrhetetlen, a főrendnek tekintélye már oda van; te is, *Alfonz*, polgári leányok felé kacsingatsz, — (*Alfonz* tiltakozó mozdulatot tesz) — ne tagadd, vettem észre. Figyelmeztetni kell a népet, rendhez kell szoktatni. Apropos, rend! *Jancsi* a hús nyári éjet élvezni akarom, sétálni fogok a parkban: Te addig alhatol, de, ha a nap fölkel, sietsz hozzám s jelentek nekem, hogy aztán lefekhessem.

Inas. Igenis méltóságos uram. (El a villába.)

Karvay (a sötétben észrevétlenül, félre.) Ó, az álnok Vilma, hát férfitársaságot fogad magánál, míg én itt rá lesek? . . . de nem lehet mozdúlnom!

Antalházy. Menj sétádra, nagybátyám, én maradok.

Szirtváry. Ah, tu m'envois promener, coquin de neveu! . . . he he!?! (Mosolyogva fenyegeti; lassan el.)

3. jelenet.

Antalházy. És most dobogó szívvel repülünk a boldogság ajtaja elé — a szomszéd verandára. (Kémlelődvé körültekint s megindul *Vilma* villája felé; utközben meg-megáll.) Ó, ha elgondolom, hogy a langy éj ünnepies csöndjében egyedül leszek a világ legbájosabb gyermekével, az isteni *Tónikával*, úgy megreszket e bohó szív! És én nómmé teszem őt, ha millió nagybácsi tagad is ki érte!

Vilma (kijő a verandára s körülnéz.) *Karvay* nincs itt. Ez hát az ő hűséges szerelme? De tán elrejtőzött e lugasba. (A lugas felé megy s utközben a sötétben *Antalházyval* észrevétlenül elkerülük egymást. *Vilma* benéz a lugasba az ott érzelő *Fürtös* és *Mariska* ijedten kifutnak s eltűnnek a háttérben, *Vilma* elkeseredetten.) Ó! ez ő volt, egy másik nővel; *Andor! Andor!* ezt nem érdemelettem tőled! De, ha meghalok is bele, nem szeretek többé soha, soha! (Visszafor verandájára, hol *Antalházy* szenvedélyesen karjaiba szoritja őt.)

Antalházy. Ó nagysád, mennyire imádom önt! Már azt hittem, ki sem jön.

Vilma (indignálódva.) De uram! . . .

IV. Jelenet.

Tónika (e pillanatban kilép a villából s fölismerve őket, kétségbeesetten lefut a parkba.) Ó hát nem engem szeret, hanem a mamát! Ó, mily boldogtalan vagyok! (Sir. *Vilma* kiszabadul *Antalházy* karjai közül s verandáján megáll. *Antalházy* tévedését észrevéve a lugasba menekül. *Fürtös* és *Mariska* lassan, külön-külön visszasompolyognak. Hajnalodni kezd.)

Szirtváry (visszajő sétájából s beleütköztk a siró *Tónikába*.) Ah, egy siró nőalak. Mi baja, gyermekem?

Tónika (szenvedélyesen félre.) Várj te hűtlen Alfonz, boszut állok rajtad! *Szirtváryhoz*.) Uram, én nem ismerem, de szeretem, imádom önt!

Szirtváry (boldog zavarral félre.) Húsz éve nem hallottam ilyen vallomást. *Tónikához*.) Ó kisasszony, én is önt, de, de. (Egészen világos lesz.)

Antalházy (dühösen hozzájuk lép.) Nagybátyám, e hölgy nékem esküdött hűséget!

Tónika De ön hűtlen lett s a mamát ölelgette.

Antalházy. Esküszöm, hogy csak tévedésből történt.

Tónika (könnyein keresztül elmosolyodva.) Ó, úgy ismét önt szeretem. (Naivan.) Juj, most ez az úr megtudta. *Szirtváryhoz*.) Kérem, ne mondja meg a mamának.

Vilma (hozzájuk lép.) Kis bohóm, ne félj; mindent hallottam; *Tónika Vilma* keblébe rejti arcját) én nem haragszom arra a ki szeret. . . .

Karvay (a gróf verandájáról lerohan s térdre esik *Vilma* előtt.) Ó asszonyom! Akkor én rám sem haragudhatik, mert én szeretek a mennyire ember csak szerethet; s önt asszonyom.

Vilma (hidegen félbeszakítja.) Hagyja uram, éjjeli jelenete a lugasban, a hölgygyel.

Karvay. Én a lugasban? Esküszöm, hogy egész éjjel el sem mozdultam ama verandáról.

Szirtváry. Az az én verandám.

Karvay (a baljával próbálja merre van jobb, merre bal s a fejére üt.) Ah!

Vilma. De hát ki volt a lugasban?

Mariska (önmagára s *Fürtösre* mutatva.) Mi!

Vilma (megütődve.) A szobaleányom!

Fürtös (félre.) Mit hallok? Szobaleány és nem urnó? Ez egy kimagasló gletscher a tévedések hegyláncolatában. . . . hopp! ez szép hasonlat!.. (Kiveszi jegyzőkönyvét s fölírja, miközben elszempolyog.)

Karvay (*Vilmához*.) Asszonyom, a kezét kérem.

Vilma (mosolyogva.) Már az öné szivemmel együtt.

Antalházy. Én Tónikáét. (*Vilma* a piruló *Tónikát* hozzávezeti.) Tőled bátyám áldásodat.

Szirtváry. Legyetek boldogok! (Megáldja az elébe térdeplő párt. Félre.) Saprísti! Elsiettem a dolgot, hisz ez polgári leány. Visszavonnám (az egész pompájában fölkelő napra s órájára nézve) de már késő. . . .

V. Jelenet.

Inas (megjelen a *Szirtváry* verandáján.) Méltóságos ur, a nap fölkel!

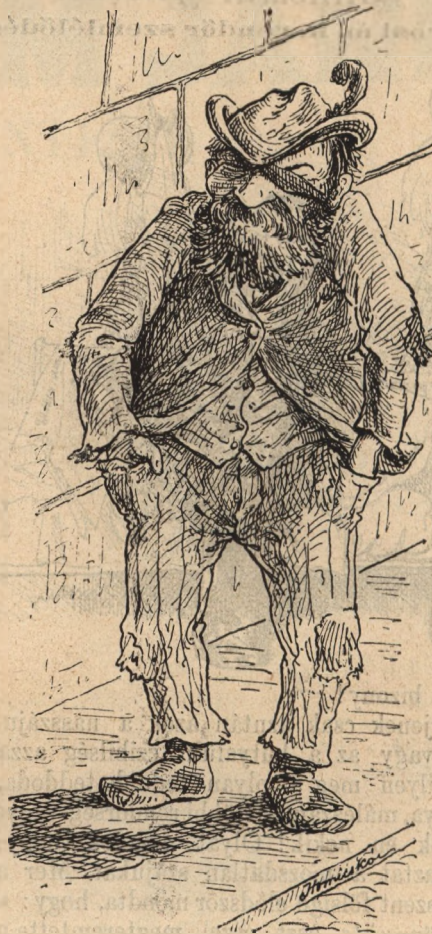
(Boldog tableau. A függöny legördül.)

Végszösszenetek.

— No »Függetlenség«-em, van cautiód. Már most bátran bukhatol meg.

— Hogy ülni fogok, azt mondják. Hát mi van abban, ha az ember törvénytörő ülnök?

Méltó lamentáció.

Boldogságos szt. „Fortuna“! Az arisztokracziánk ismét három csillagot veszített!!

Börzeviczy W. M. élcei.

— Mióta hallottam Rubinsteint, kezdem érteni abbé Liszt antiszemizmusa. (Ne, da hast du Euns, du alter Gallüch!)

— Annyi bizonyos, hogy Anglia igen neheztel az ázsiai merv adó

körökre. (Heit nit zum derstillen!)

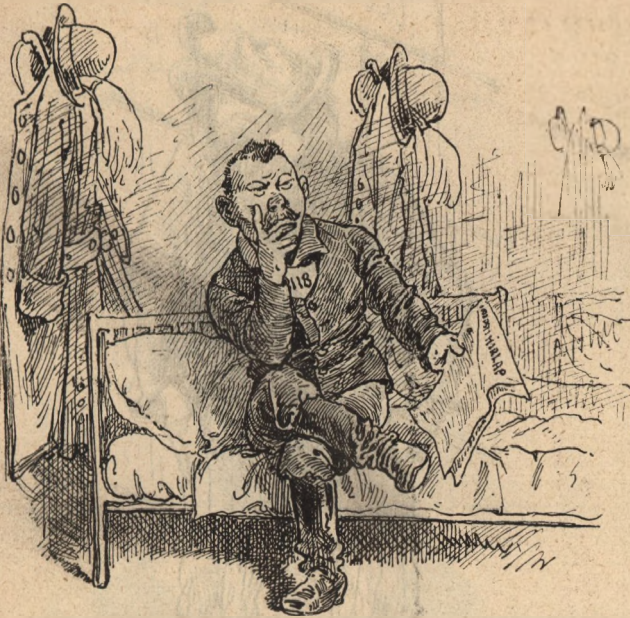
— A szudáni vadállat megszelídítésére, antik példát követve, Gladstone leküldött egy Orfeust. De kérdés, hogy lesz-e hatással a mahdira az angol gordonka-játék? (Zum Saitenzerspringen.)

— Távirtam Gladinak Londonba: »Ne szomorkodj, légy whig!« (Ausgeszeuchnet!)

— Az a Gordon csak ugyan fontos missióban ment el a mahdihoz. (Warum soll ich mit meunem Geustes pfund nücht wuchern?)

MIHASZNA ANDRÁS

fővárosi m. k. rendőr szemlélődései.

Ugy bizony!

Merjenek csak azután azok a nasszáju ujságíró ténsurak vagy az a kutyafüli czibilség azzal gyünni, hogy én ilyen meg amolyan teddide-teddoda, élhetetlen, pipogya, málészájú sattöbbi rendőrség vagyok! Majd odamondok én nekik! Olyat mondok, hogy mingyár befogják aztat a mozsdatlan szájukat. Mer amiúta az uristen ü szent fölsige elődször mondta, hogy: »Röndnek muszáj lönnyi!« oszt ezzel megteremtette a világot; meg hogy a letelső csirkefogó az első balek czibil zsebibibe felejtette az öt hosszú ujját, oszt a legelső m. k. rendőr ezér be akarta késérni a legelső vak kódist, — azúta még nem vót ezen a rongyos czibil világon mihozánk fogható m. k. rendőrség. Ezt én mondom!

Mondom pediglen azér, mer nem kis dolog ám az hogy megcsiptük a meltóságos Akvárelly főkozák ur ü excellenciáját. Nagy ur ám az, meg nagy urak kártyáztak ü nálla! A kártyabarlang — mer ugy hilja a rendőrségi jelentés, — hát mondok ez a barlang ragyogó szép szalony vót, akibe csuda gyátékokat gyádzottak. Máriást akibül egy játék egy milionyba kerüt; meg huszonegygyest, akibe ha ki dicznóba vót: egy-egy vármegyét tett rá egy kártyára. — Ezér is tiltotta el a kegyelmes Tisza Kálmány feóminiszter ur ü szentsége, mer külömben az az Akvárelly elnyerte vóna egész Magyarországot, pedig hát röndnek muszáj lönnyi!

Csak egy szomorúságom van: az a kutya postakiszli! Nincs! Se hire, se hamva! Ejnye, ejnye! Itt má kifogyott a kádenciám; hallgatok, mintha magam loptam vóna el. Bár!

De ha nincs postaláda, van *sipláda!* Hogy mersz te itt kornyikáni te óbudai taliány verklispub?! — Hallgass te kocza muzsikus, oszt aló mars!

M. m. r. m. l.!

Diák ismeretek tára.

Terjeszti: Bukovny Absentius.

— Ugy kellett annak a balek kártyakompániának! Szétugrasztják és a téli kaputjait ott hagyja Mihasznaék kezibe. Ebből az a tanulság, hogy jóra való kártyás embernél első a téli kabát hiánya — ut figura docet.

— Azokra a firmákra a téli kabátjaikról ismernek reá, reám meg arról, hogy elvből nincs téli felöltöm.

— Résztveszek az ötvösműkiállításon. De nem a Muzcumban, hanem a m. kir. Zálogpaltában. Valamennyi nemes érczbeli ingóságom ott leledzik. A zálogok állami intézete meg sárga czédulát állít ki azokrul.

— 5 flör belépti jegy! Ez már aztán nem is ötvösműkiállítás, hanem ötös-műkiállítás.

— Tegnap jó reggelt mondok a kávézó Koroghynak. „Nem ugy, Bukovay ur!“ vágja ő vissza; »jó éjszakát kívánjon, mert én most vacsorázok!«

Csodabogár.

„Függetlenség“ jan. 29-i sz.

Egy fiatal földbirtokos, a vidéki gentry tagja, G. Budapestre jó élni. Tagja a kaszinónak. fölkeresi a jó társaságokat. Mulat, költ és kártyázik nagyban. Veszit 100—180 ezer forintot. A nyerőknek bonnokat ad....

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Karczfalvi. Józü dolgok s ké-rünk belőlük mentül többet. Azt se tudtuk még, hogy az Olt folyót gőzhajók járnak. — Jericho. A jerichói torombita s a jerichói rózsá világhíre jutottak. Az ön élezei azonban aligha fognak részesülni e dicsőségben. — Jrst. Jók, amit fölösleges mondanunk. De az aforisztikus rövidség hatásosabb. A derék Hombár bácsira is jó volna gondolni már egyszer. Kérjük. — H. V. Azzal az urral nem foglalkozik »B. J.« — Rsz pöz. Az egyik tárgyánál fogva alkalmas. Földolgozzuk. — Ulpius. Ez egyszer durzás lehetett önhöz különben oly nyájas muzsája. — Sokjassa. Vig versecske. De épen nem aktuális. Nekünk pedig a hét történetét kell szolgálnunk. — B. J. Nagyön bolond, tehát jó. — W. A. Egy része metamorfozison ment át, de rájuk fog ismerni. Csak szikra legyen és pattogjon. Pedig szikra és pattog. — Igt. Sikerült. Folytassa. — D. Gy. Ha a jövő hétig nem mulja idejét, szívesen. — G. S. Ha az eredeti írásban közölhetnök. — M. M. Levél megy. — V. S. Örömmel várjuk a folytatást — Kpkd S. I. Nem értettük ugyan egészen, de azért jól mulattunk vele.

Felelős szerkesztő: CSICSERI BORS.